ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ΄ ΛΟΥΚΑ (Λουκ. 8, 41-56)
08/11/2026

«*Θάρσει, θύγατερ, η πίστις σου σέσωκέσε πορεύου εις ειρήνην*».

«*Έχε θάρρος, κόρη μου, η πίστη σου σε έχει σώσει, πήγαινε και έχε ειρήνη στην ψυχή σου και να είσαι χαρούμενη χωρίς το φόβο και τη θλίψη που είχες προτού γίνεις καλά*». Αυτά τα ενθαρρυντικά λόγια, είπε ο Κύριος, στην αιμορροούσα γυναίκα. Στον δε Πατέρα της νεκρής κόρης, τον Ιάειρο, είπε: «*Μη φοβάσαι, μόνο εξακολούθησε να πιστεύεις και η κόρη σου θα σωθεί από το θάνατο*».

Δύο είναι τα θαύματα, που μας διηγείται η σημερινή Ευαγγελική περικοπή. Τη θεραπεία της αιμορροούσης γυναίκας και την ανάσταση της κόρης του Ιαείρου. Αιτία για να τελέσει ο Κύριος αυτά τα θαύματα, ήταν η πίστη προς το πρόσωπό Του. Η αιμορροούσα είχε τόση βαθειά πίστη, γατί, έλεγε, ότι: «*και μόνο να άγγιζε το άκρο του ενδύματος του Ιησού θα θεραπεύονταν*». Αυτό έκανε και αμέσως θεραπεύτηκε. Η πίστη, όμως του Ιαείρου, δεν ήταν από την αρχή μεγάλη, γιατί όταν πέθανε η κόρη του, ζήτησε από τους υπηρέτες του να πληροφορήσουν τον Κύριο, ότι δεν ήταν ανάγκη να πάει στο σπίτι του.

Η πληροφόρηση αυτή μαρτυρεί, ότι, ο Ιάειρος, δεν πίστευε ότι ο Χριστός είναι Θεός παντοδύναμος και ότι μπορούσε να αναστήσει τους νεκρούς. Πίστεψε όμως, όταν ο Ιησούς του είπε: «*Μη φοβάσαι, μόνο πίστευε και θα σωθεί η κόρη σου*». Τότε, «*πεσών παρά τους πόδας του Ιησού και παρεκάλει Αυτόν, εισελθείν εις τον οίκον του*» (στ. 41). Και οι δύο δηλώσεις του Κυρίου, προς τους πάσχοντες της περικοπής, φανερώνουν τα αποτελέσματα της δυνατής πίστης προς το Χριστό.

Από τη μελέτη της Αγίας Γραφής, παρατηρούμε, ότι όλα τα θαύματα, τα οποία έκανε ο Κύριος, έγιναν μετά την ομολογία πίστεως, των πασχόντων ή φίλων και συγγενών αυτών, προς Κύριο. Η ομολογία της πίστεως τους προς το Χριστό έγινε με τη θέλησή τους. Από αυτά, διδασκόμαστε, ότι και εμείς θα πρέπει να εξετάζουμε το βαθμό της πίστεως μας, προς το Χριστό, κάθε φορά που προσευχόμαστε και Τον παρακαλούμε να μας βοηθήσει, στη λύση των προσωπικών μας προβλημάτων. Ο Κύριος, δεν επιθυμούσε με τα θαύματά Του, να αποσπάσει τους επαίνους του παρευρισκόμενου όχλου, και για το λόγο αυτό, «*παρήγγειλεν αυτοίς μηδενί ειπείν το γεγονός*» (στ. 56). Και αυτό γιατί ενδιαφερόταν περισσότερο για την ψυχική σωτηρία των πασχόντων, παρά για την σωματική τους θεραπεία. Και πράγματι, οι θεραπευθέντες από τον Κύριο, Τον ανέγνωρισαν ως Θεό και τον αναμενόμενο Μεσσία και πίστεψαν σ' Αυτόν, σε τέτοιο βαθμό που τον ακολούθησαν και έγιναν μαθητές Του και Ιεραπόστολοι. Αντιθέτως όμως, οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι, τυφλωμένοι από τη δύναμη της εξουσίας τους, δεν ήθελαν να παραδεχτούν το Χριστό, ως αναμενόμενο Μεσσία, φοβούμενοι μήπως χάσουν

τα αξιώματά τους. Κατά τους Αγίους Πατέρες, το μεγαλύτερο θαύμα του Θεού, που δείχνει την παντοδυναμιά Του, είναι η εκ του μηδενός δημιουργία του σύμπαντος κόσμου. Δηλαδή, των πραγμάτων που βλέπουμε και όσα δε βλέπουμε. Την αλήθεια αυτή, ομολογούμε στο πρώτο άρθρο του Συμβόλου της πίστεώς μας. «*Πιστεύω εις ένα Θεόν Πατέρα Παντοκράτορα, ποιητήν ουρανού και γης, ορατών τε πάντων και αοράτων*».

Όλοι μας μικροί και μεγάλοι, ας μελετούμε την Αγία Γραφή, που είναι ο λόγος του Θεού, για να διδάξει κάθε άνθρωπο όλη την αλήθεια , δίνοντας απαντήσεις σε όλα τα προβλήματα που αφορούν την ψυχική σωτηρία του ανθρώπου, όπως και ευτυχία του στη γη. Όταν μελετούμε την Αγία Γραφή, ή ακόμη ακούμε το Θείο Λόγο και δεχόμαστε με πίστη τη διδασκαλία του Χριστού και την εφαρμόζουμε στη ζωή μας, τότε μοιάζουμε και εμείς, με την αιμορροούσα της περικοπής, αγγίζοντας το «ένδυμα του Ιησού».

Χριστό, μπορούμε ακόμη να τον αγγίξουμε με την προσευχή μας προς Αυτόν. Με τον τακτικό μας εκκλησιασμό. Με τη συμμετοχή μας στη μυστηριακή ζωή της Εκκλησίας μας και μάλιστα, όταν προετοιμασμένοι κατάλληλα, με την εξομολόγηση και νηστεία, κοινωνήσουμε τα Άχραντα μυστήρια. Αγγίζουμε το Χριστό, όταν δώσουμε ψωμί, στους πεινασμένους και νερό στους διψασμένους, σωματικά και ψυχικά. Όταν επισκεφθούμε τους ασθενείς. Όταν βοηθούμε τις χήρες και τα ορφανά. Όταν παρηγορούμε τους πενθούντες και τους εν θλίψη αδελφούς μας. Όσοι το έκαναν, έγιναν Άγιοι. Σώθηκαν, γιατί έμειναν πιστοί στο Χριστό ως το θάνατο.

Ο Χριστός, ζητά από μας σήμερα, ακράδαντη πίστη, όχι χαλαρή, την οποία εκδηλώνουμε μόνο με τα χείλη μας, ενώ τα έργα μας δείχνουν απιστία. Δεν πρέπει όμως, να ξεχνάμε όλοι μας, ότι Ένας και μόνο ιατρός απέμεινε για τον καθένα μας και για ολόκληρη την ανθρωπότητα, και Αυτός είναι ο Χριστός, ο οποίος μπορεί να θεραπεύσει κάθε ασθένεια της ψυχής και του σώματος, και να μας παρηγορήσει, στις θλίψεις και τα βάσανα της ζωής μας.

Ας μη ξεχνάμε, ότι ο Χριστός, μας αγαπά, και θέλει να μας βοηθήσει και να μας σώσει από τους πειρασμούς του διαβόλου, όπως και από τις κακίες των φθονερών ανθρώπων, οι οποίοι στρέφονται εναντίον μας. Θέλουν να μας καταστρέψουν ψυχικά και σωματικά, ταράζοντας και την ψυχική μας γαλήνη. «*Δεύτε προς με πάντες οι κοπιώντες και πεφορτισμένοι, καγώ αναπαύσω υμάς*» (Ματθ. 11, 28). Η απόφαση είναι δική μας. Στο Χριστό ας καταφεύγουμε, στις θλίψεις, τις δυσκολίες όπως και στις ασθένειες μας. Αμήν!

Πρωτοπρεσβύτερος
Βύρων Λάππας
Εφημέριος
Ενορίας Βουνοπλαγιάς